

Sprakeloos

Meditatie ds. G. R. Rinsma Kerstmorgen

Dinsdag 25 december 2018

evangelielezingen: Lucas 2:1-20; Johannes 1:1-14

Gemeente van Onze heer Jezus Christus,

Weet u, wij hebben zelf ooit een kind op kerstavond gekregen. En het was alsof we zelf een beetje Jozef en Maria waren. Op kerstmorgen kwam ik de gemeente vertellen vanaf de kansel dat niet alleen tweeduizend jaar geleden in Bethlehem, maar ook daarnaast in de Kievitlaan een kindje geboren was.

Het verschil was alleen, dat er geen herders kwamen, geen wijzen, en later geen Simeon en geen Anna. Ze zullen in geen enkele kersstal ontbreken. Maar wat je in geen enkele kerststal terugziet, zelfs niet in die heel grote nergens terugvindt, dat zijn de woorden, die ze hebben meegenomen. De woorden, die zij op hun beurt weer hebben gehoord: de herders van de engelen, de wijzen uit de profetenboeken en Simeon bij ingeving van de Heilige Geest. Grote woorden, gloedvolle woorden, verwachtingwekkende woorden: U is heden de heiland geboren, licht tot openbaring van de heidenen en heerlijkheid voor uw volk Israël. Dat zijn de woorden, die ze hebben gehoord, dat zijn de woorden, die hen in beweging hebben gezet om te gaan kijken om op zoek te gaan naar het teken dat hen van de betrouwbaarheid van de woorden is gegeven: een kind in doeken gewikkeld en liggende in een kribbe.

Alles wat je terugvindt in de kerststal, hoe natuurgetrouw ook nagebootst, die woorden vind je er niet terug. Die woorden kun je ook niet terugvinden: hoe zou je ze moeten uitbeelden. Die woorden kun je alleen maar terughoren door het verhaal dat bij de kersstal hoort, opnieuw te lezen, keer op keer.

Om te begrijpen wat die herders daar in die stal te zoeken hebben, waar dat schaap vandaan komt en waar die mannen in die prachtige oosterse kledij vandaan komen. Ze hebben woorden gehoord, die hen in beweging hebben gezet, die hen zo nieuwsgierig hebben gemaakt, geraakt hebben, dat ze op pad zijn gegaan.

En als dan waar blijkt te zijn, wat hen verteld is, dan vertellen zij op hun beurt wat zij hebben gehoord over dat kind. En dan staat er twee keer, zowel bij de woorden van de herders, als bij de woorden van Simeon, dat

allen, die ervan hoorden, zich verbaasden over hetgeen tot hen gezegd werd.

En dat mis ik ook een beetje in de kersstalletjes: ik zie nergens verbazing op de gezichten; nergens opgetrokken wenkbrauwen, vragende gezichten. Openstaande monden. Wat zullen we nou krijgen. Nou ja zeg. Had je dat ooit gedacht? Naast de woorden zelf vind ik die verbazing, het effect van die woorden op de hoorders, nergens terug. En ook dat is jammer, want daardoor ontgaat ons die verbazing; verliezen we het uit het oog, terwijl dat nu juist wel het effect is van de boodschap. De mond valt open van verbazing.

Verbazing dus bij Jozef en Maria, bij allen, die ervan hoorden. Maar bij alle grote woorden over wat dit kind zal worden en betekenen is ineens er ook die prik, die stoot in de hartstreek, die steek in de borst. Als Simeon zegt: dit kind zal niet onweersproken blijven, sterker zal weerstand en tegenspraak ontmoeten, controversieel en omvochten zijn, geliefd, maar evenzo gehaat, bejubeld, maar evenzo verguisd worden, ingehaald, maar even zo goed buitengeworpen worden, vereerd en evenzo verketterd worden, op een voetstuk gezet en met geweld er weer vanaf gehaald worden, gezalfd, maar evenzo gegeseld worden, als god aanbeden, maar uiteindelijk gekruisigd worden. Jouw kind, Maria, dit kind. En daarom zal door je eigen ziel een zwaard gaan.

Maar misschien dat u zich met mij verbaast over Maria. Want tot driemaal toe staat er dat ze die woorden bewaart in haar hart: niet alleen de grote beloftes, maar ook de keerzijde ervan, niet alleen het licht, maar ook de schaduw. Niet alleen Gods redding, maar ook het verzet, dat het zal oproepen. Niet alleen het heil, dat komt, maar ook het kwaad.

Maria bewaart beide zijden, beide kanten in haar hart. Zowel de boodschap van de engel, de herders, als ook de boodschap van Simeon. Ze bewaart ze opdat het eens allemaal aan het licht zal komen en duidelijk zal worden waarom haar kind deze weg moest gaan, door wie hij gezonden was, welke taak hij te volbrengen had en welke prijs hij daarvoor zou moeten betalen.

Maria bewaart al die woorden – al is het nu nog niet duidelijk – voor later. Dan zal ze zich nergens meer over verbazen, maar precies weten wat

haar zoon voor ogen stond, bewoog en dreef. Het was haar allemaal al verteld, toen hij nog een kind was, nog maar net geboren, door een oude man op het tempelplein, door herders uit het veld, door een engel van de Heer.

En wij: wij horen het kerstverhaal wellicht voor de zoveelste keer, en waarom? Misschien met dezelfde reden als Maria: om het te bewaren in ons hart voor het moment als het erop aan komt, om te onderscheiden tussen goed en kwaad, wat God van ons vraagt. Om niet het licht, dat met kerst op aarde is gekomen, te verduisteren of te verdonkeremen, maar juist volop aan het licht te doen komen en te doen stralen. Zoals zonet, toen het licht op ons viel. Amen